

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับแต่วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบประชาธิปไตย จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 65 ปีแล้ว โดยจัดโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินอย่างต่อเนื่องมาแล้วหลายฉบับ

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งของไทย ที่มีพัฒนาการมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน(ช่วงศักราช 2359 : 193) กล่าวคือ การจัดระเบียบบริหารงานในตำบลได้เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 ซึ่งกำหนดให้หลายบ้านรวมกันขึ้นเป็นหมู่บ้าน มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ดูแล และหลายหมู่บ้านรวมกันขึ้นเป็นตำบลมีกำนันเป็นผู้ดูแล โดยกำนันและผู้ใหญ่บ้านจะทำหน้าที่ช่วยเหลือทางราชการปกครองท้องที่นั้นๆ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2486 และ พ.ศ. 2510 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว โดยให้มีคณะกรรมการตำบลขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยกำนัน ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และครูประจำตำบล 1 คน กับกรรมการหมู่บ้านผู้ทรงคุณวุฒิหมู่บ้านละ 1 คน ซึ่งนายอำเภอเป็นผู้คัดเลือกให้เป็นกรรมการตำบล คณะกรรมการชุดนี้ มีหน้าที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่กำนันเกี่ยวกับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของกำนัน

นอกจากนี้ ยังมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขการจัดระเบียบบริหารงานในตำบล เพิ่มเติมจากพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวอีกหลายครั้ง(ช่วงศักราช 2359 :

2539 : 194-199) ดังนี้

1. คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 222/2499

จอมพล ป.พิบูลสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสมัยนั้น ได้มีคำสั่งที่ 222/2499 ลงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2499 เรื่อง ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบลและหมู่บ้านขึ้น เนื่องจากเห็นว่า “ในปัจจุบันนี้ โลกนี้ได้วิวัฒนาการไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ถ้าได้เปิดโอกาสให้ราษฎรได้ร่วมมือกันบริหารงานของตำบลและหมู่บ้านทุกอย่าง เท่าที่จะเป็นประโยชน์แก่ท้องถิ่น และประชาชนส่วนรวม โดยไม่ขัดต่อกฎหมายที่มีอยู่แล้ว ก็จะเป็นทางหนึ่ง ที่จะนำประชาชนไปสู่การปกครองระบบเสรีประชาธิปไตยสมบูรณ์ และความตั้งใจที่จะส่งเสริมความเจริญของท้องถิ่น ก็จะสามารถรวดเร็วยิ่งขึ้นด้วย” จึงได้ปรับปรุงโครงสร้างของคณะกรรมการตำบลเสียใหม่ ให้ประกอบด้วย กำนันท้องถิ่น ผู้ใหญ่บ้านทุกคนในตำบล แพทย์ประจำตำบล ครูประชาบาลในตำบลนั้นคนหนึ่ง ราษฎรผู้ทรงคุณวุฒิในตำบลนั้น ไม่น้อยกว่า 2 คน ซึ่งนายอำเภอคัดเลือก เสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง กับให้มีข้าราชการที่ปฏิบัติงานในตำบลนั้น เช่น ครูใหญ่ทุกโรงเรียน หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรประจำตำบล นายช่างชลประทาน เป็นต้น เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการตำบลด้วย

นอกจากนี้ คำสั่งดังกล่าว ยังกำหนดให้มี “สภาตำบล” ขึ้นเป็นครั้งแรก ประกอบด้วย สมาชิกสภาตำบล ซึ่งมาจากราษฎรผู้มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้สมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านละ 2 คน เพื่อควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการตำบล โดยมีอำนาจในการสอบถามข้อเท็จจริง และเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการตำบล เกี่ยวกับการดำเนินการในตำบลนั้น และยังมีอำนาจในการเสนอและลงมติตั้งข้อรังเกียจต่อข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งปฏิบัติงานในตำบลนั้น แล้วเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อพิจารณาต่อไปด้วย

2. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499

การจัดระเบียบบริหารในตำบลตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นการจัดตั้งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ที่เรียกว่า “องค์การบริหารส่วนตำบล” ขึ้นโดยออกเป็นประกาศกระทรวงมหาดไทย กำหนดให้พื้นที่ในตำบลตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีการบริหารงานของตนเอง และมีพนักงานตำบลเป็นผู้ปฏิบัติ มีอำนาจหน้าที่ ที่เรียกว่า “กิจการส่วนตำบล” เช่น จัดเก็บรายได้ และตราข้อบัญญัติตำบลของตนเอง ทั้งนี้ โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของนายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัด

ในด้านโครงสร้าง องค์การบริหารส่วนตำบล จัดโครงสร้างเป็นสภาตำบล และ คณะกรรมการตำบล

สภาตำบลมีหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการตำบล ประกอบด้วย สมาชิกซึ่งราษฎรในหมู่บ้านเลือกตั้งหมู่บ้านละ 1 คน กำหนด และผู้ใหญ่บ้านทุกคนในตำบล เป็นสมาชิกสภาตำบลโดยตำแหน่ง

ส่วนคณะกรรมการตำบลมีหน้าที่ควบคุมและรับผิดชอบการดำเนินกิจการส่วนตำบล ประกอบด้วย กำหนดท้องที่ เป็นประธาน ผู้ใหญ่บ้านทุกคนในตำบล แพทย์ประจำตำบล และกรรมการอื่น ซึ่งนายอำเภอแต่งตั้งจากครูใหญ่โรงเรียนในตำบล หรือผู้ทรงคุณวุฒิอื่น จำนวนไม่เกิน 5 คน เป็นกรรมการที่จัดตั้งขึ้นโดยประกาศกระทรวงมหาดไทยตามพระราชบัญญัตินี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 59 แห่ง และได้บริหารกิจการส่วนตำบลเรื่อยมา จนกระทั่งถูกยกเลิกโดย ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 และได้โอนบรรดาทรัพย์สินหนี้ และสิทธิขององค์การบริหารส่วนตำบล ไปเป็นของจังหวัด ที่องค์การบริหารส่วนตำบลนั้นตั้งอยู่

3. คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 275/2509

พลเอก ประภาส จารุเสถียร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

สมัยนั้น ได้มีคำสั่งที่ 275/2509 ลงวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2509 เรื่องระเบียบบริหารราชการส่วนตำบลและหมู่บ้าน (ฉบับที่ 2) ขึ้น โดยให้ยกเลิกการบริหารงาน ตามคำสั่งที่ 222/2499 ลงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2499 ในตำบลบางแห่ง เสีย แล้วให้จัดรูปการบริหารงานในตำบลเสียใหม่ ตามคำสั่งฉบับนี้ เนื่องจากเห็นว่า "สมควรที่จะปรับปรุงวิธีการจัดระเบียบบริหารราชการในตำบลเสียใหม่ โดยรวมคณะกรรมการตำบลและสภาตำบลเข้าเป็นองค์การเดียวกัน เช่นเดียวกับแบบการปกครองสุขาภิบาล ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับภาวะการณียิ่งขึ้น และให้เป็นการสอดคล้องกับโครงการพัฒนาพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย"

คำสั่งนี้ ได้ยกเลิกรูปแบบการบริหารในตำบล ที่เคยจัดแบ่งเป็นฝ่ายสภาและฝ่ายบริหารเสีย โดยยุบรวมกัน ให้มีรูปแบบการบริหารในรูปของคณะกรรมการ เรียกว่า "คณะกรรมการสภาตำบล"

คณะกรรมการสภาตำบล ประกอบด้วยกำนันเป็นประธานโดยตำแหน่ง ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำตำบล เป็นกรรมการสภาตำบล โดยตำแหน่ง ครูประชาบาลในตำบลนั้น 1 คนซึ่งนายอำเภอคัดเลือก เป็นกรรมการสภาตำบล และราษฎรผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งราษฎรในหมู่บ้านเลือกตั้งขึ้น หมู่บ้านละ 1 คน เป็นกรรมการสภาตำบล นอกจากนี้ ยังมีรองประธานกรรมการสภาตำบล ซึ่งคณะกรรมการสภาตำบลเลือกตั้งจากกรรมการด้วยกัน 1 ตำแหน่ง เลขาธิการสภาตำบล ซึ่งคณะกรรมการสภาตำบลเลือกตั้งกันขึ้นเอง หรือตั้งจากบุคคลภายนอก 1 ตำแหน่ง และมีที่ปรึกษาสภาตำบล ซึ่งเป็นพัฒนากรตำบลนั้นอีก 1 ตำแหน่ง

สภาตำบลจะบริหารงานในรูปของคณะกรรมการที่ประชุมร่วมกัน เพื่อลงมติให้สภาตำบลดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในด้านการพัฒนาตำบลและหมู่บ้าน โดยมีรายได้ที่ได้รับจัดสรรจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด กระทรวงทบวงกรม ต่างๆ และรายได้ที่สภาตำบลจัดหาเอง ทั้งนี้ นายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัด

จะเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของสภาตำบล

4. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326

หลังจากที่กระทรวงมหาดไทย มีคำสั่งที่ 275/2509 แล้ว ทำให้การจัดระเบียบบริหารงานในตำบลมี 3 รูปแบบ คือ คณะกรรมการตำบลและสภาตำบล ตามคำสั่งที่ 222/2499 องค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499 และสภาตำบล ตามคำสั่งที่ 275/2509 ซึ่งทั้งสามรูปแบบนี้ มีวิธีการบริหารงานที่แตกต่างกันไป ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2515 คณะปฏิวัติจึงได้ออกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 ขึ้น เพื่อปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารงานในตำบลให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาวการณ์ยิ่งขึ้นโดยเห็นว่า "หากการปกครองชั้นพื้นฐานในตำบล ไม่มั่นคงและเหมาะสมแล้ว จะมีผลกระทบกระเทือนต่อการปกครองส่วนภูมิภาคระดับอื่น และจะเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าและการอำนวยความสะดวกให้แก่ราษฎร" ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ จึงกำหนดให้มีการจัดระเบียบบริหารในตำบลเพียงรูปแบบเดียวเรียกว่า "สภาตำบล"

สภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ประกอบด้วย กำนันท้องถิ่นเป็นประธาน ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำตำบลเป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง กรรมการสภาตำบลผู้ทรงคุณวุฒิ หมู่บ้านละ 1 คน ซึ่งราษฎรในหมู่บ้านนั้นเป็นผู้เลือกเป็นกรรมการ นอกจากนั้น ยังให้สภาตำบลมีที่ปรึกษา ซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากปลัดอำเภอหรือพัฒนากรท้องถิ่น แล้วรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อแต่งตั้ง 1 คน และเลขานุการสภาตำบล ซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากครูประชาบาลในตำบลนั้น แล้วรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อแต่งตั้งอีก 1 คน

บทบาทของสภาตำบล ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลมีจุดมุ่งหมายที่จะให้สภาตำบลเป็นผู้ช่วยเหลือทางราชการ และเป็นผู้นำประชาชนในตำบลในการพัฒนาตำบลและพัฒนาชนบท

5. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537

ในช่วงที่ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ยังมีผลใช้บังคับอยู่นั้น ก็ได้มีเสียงเรียกร้องให้ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานของสภาตำบล ให้มีอำนาจหน้าที่มากขึ้น และสามารถสนองตอบต่อการปกครองตนเองของประชาชน ได้ดียิ่งขึ้นตามกระแสโลกาภิวัตน์ ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2535 รัฐบาลภายใต้การนำของ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี จึงได้กำหนดนโยบายที่จะปรับปรุงการบริหารงานในตำบล โดยได้แถลงต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2535 ในนโยบายด้านการเมืองและการบริหารราชการ ข้อ 1.10 ไว้ว่า จะกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น โดยจัดให้มีการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นทุกระดับ ตลอดจนเพิ่มบทบาท และพัฒนาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และการวางผังเมือง เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการปกครองตนเองในระบบประชาธิปไตย และจะส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นในระดับตำบลเป็นนิติบุคคล เพื่อให้มีความคล่องตัวและร่วมแก้ปัญหาของประชาชนในตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการแถลงนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว กระทรวงมหาดไทยจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. . . . ขึ้นในเวลาต่อมา โดยให้เหตุผลว่าสภาตำบลซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำให้การบริหารงานไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงาน สมควรปรับปรุงฐานะของสภาตำบล และการบริหารงานของสภาตำบลเสียใหม่ ให้สามารถรองรับการกระจายอำนาจไปสู่ประชาชนได้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งให้มีการยกฐานะสภาตำบล ซึ่งมีรายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ขึ้นเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ได้ผ่านการพิจารณา และได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 111 ตอนที่ 53 ก ลงวันที่ 2 ธันวาคม 2537 มีผลใช้บังคับในวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 เป็น

ผลให้ในปี พ.ศ. 2538 มีสภาตำบล 6,216 แห่ง จากสภาตำบลทั้งหมดในขณะนั้น 6,834 แห่ง มีฐานะเป็นนิติบุคคล และสภาตำบลจำนวน 618 แห่ง ได้รับการจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินอย่างขนานใหญ่ อันเนื่องมาจากการกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางไปสู่องค์กรประชาชนในระดับตำบลครั้งประวัติศาสตร์

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นวิวัฒนาการในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของสภาตำบล จนกลายมาเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งของไทย จะเห็นได้ว่า รัฐบาลที่ผ่านมาได้พยายามทุกวิถีทางที่จะกระจายอำนาจการปกครองตนเองให้ถึงมือประชาชนในระดับล่าง เพื่อส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตย แต่การปรับปรุงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังไม่อาจทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนและผู้นำท้องถิ่นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เป็นสำคัญด้วย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการจะทราบว่า กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนให้มาช่วยบริหารกิจการของท้องถิ่น จะมีความรู้ในเรื่องประชาธิปไตยมากน้อยเพียงใด มีตัวแปรอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยของบุคคลดังกล่าว โดยแยกพิจารณาความเป็นประชาธิปไตยออกเป็น 3 ฐานะ คือ ฐานะที่เป็นอุดมการณ์ทางการเมือง ฐานะที่เป็นรูปแบบการปกครอง และฐานะที่เป็นวิถีชีวิต

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่

เกี่ยวข้องในการนำไปใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้น เพื่อกำหนดแนวทางในการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยให้กับกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในโอกาสต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะข้อมูลทั่วไปของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
2. เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล
3. เพื่อศึกษาความเห็นด้วยกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
4. เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
5. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

3. สมมติฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้ คือ

1. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุมาก มีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยน้อยกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุน้อย
2. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาสูงมีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตย มากกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี

การศึกษาต่ำ

3. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้มาก มีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตย มากกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้น้อย

4. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ที่เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคมจำนวนมาก มีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตย มากกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคมจำนวนน้อย

5. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลมาก มีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยมากกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลน้อย

6. กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีความเห็นด้วยกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลมากมีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตย มากกว่ากรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีความเห็นด้วยกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลน้อย

4. ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตที่สำคัญในการวิจัย มีดังนี้

1. ศึกษาเฉพาะตำแหน่ง ประธานกรรมการบริหาร และกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลทุกคน ที่ได้รับเลือกตั้งในปี พ.ศ.2542 ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงวันที่ 3 พ.ศ.2542 (ปัจจุบัน) จำนวน 35 แห่งๆ ละ 3 คน รวม 105 คน

2. ศึกษาเฉพาะ โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหาร

ส่วนตำบล ที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงฉบับที่ 3 พ.ศ.2542 (ปัจจุบัน) ตลอดจนกฎหมาย ระเบียบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น

5. วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิจัยเอกสาร(Documentary Research) โดยทำการศึกษา ค้นคว้าทฤษฎี และแนวความคิดจากผลการวิจัยและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้ของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับประชาธิปไตย

2. การวิจัยภาคสนาม(Field Research) โดยใช้วิธีเก็บรวบรวม ข้อมูลจากแบบสอบถาม เพื่อนำมาประกอบการวิจัย คาดว่า จะได้แบบสอบถาม กลับมาไม่ต่ำกว่า 70% เนื่องจากจะขอความร่วมมือจากปลัดองค์การบริหารส่วน ตำบลทุกแห่ง ให้ช่วยประสานงานกับกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ทุกท่านที่เป็นประชากรเป้าหมาย ให้ช่วยกรอกแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยด้วย

3. การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาทำการ วิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS และใช้สถิติพื้นฐานมาบรรยายผลการวิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบว่า กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล มี ลักษณะข้อมูลทั่วไปอย่างไร

2. ทำให้ทราบว่า กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล มีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเพียงใด

3. ทำให้ทราบว่า กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นด้วยกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลเพียงใด

4. ทำให้ทราบว่า กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยเพียงใด

5. ทำให้ทราบว่า มีปัจจัยหรือตัวแปรอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้เกี่ยวกับประชาธิปไตยของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

7. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

"องค์การบริหารส่วนตำบล" หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542 (ปัจจุบัน) ประกอบด้วยสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

"สภาองค์การบริหารส่วนตำบล" ประกอบด้วย สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวนหมู่บ้านละสองคน ซึ่งเลือกตั้งขึ้นโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละหมู่บ้าน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ในกรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใด มีเพียงหนึ่งหมู่บ้าน ให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ประกอบด้วย สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหกคน และในกรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียงสองหมู่บ้าน ให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ประกอบด้วย สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหมู่บ้านละสามคน

"คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล" ประกอบด้วย ประธานกรรมการบริหารหนึ่งคน และกรรมการบริหารจำนวนสองคน ซึ่งสภา

องค์การบริหารส่วนตำบลเลือกจาก สมาชิกสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วเสนอให้นายอำเภอแต่งตั้ง

"ลักษณะทั่วไป" หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม

"เพศ" หมายถึง ความเป็นชายหรือหญิงตามธรรมชาติ

"อายุ" หมายถึง ระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบัน

"ระดับการศึกษา" หมายถึง ระดับการศึกษาเล่าเรียนตามระบบการศึกษาของรัฐ หรือที่รัฐเทียบเท่า

"รายได้" หมายถึง จำนวนทรัพย์สินที่ได้รับทั้งหมดเฉลี่ยในแต่ละปี คิดมูลค่าเป็นเงินไทย

"กลุ่มทางสังคม" หมายถึง การรวมตัวกันของประชาชนในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งโดยความสมัครใจ กลุ่มเหล่านี้ อาจจัดตั้งขึ้นโดยทางราชการมีส่วนร่วมหรือโดยธรรมชาติ เช่น กลุ่มลูกเสือชาวบ้าน สมาชิกไทยอาสาป้องกันชาติ สมาชิกกองทุนเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ กลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต เป็นต้น

"โครงสร้างและหน้าที่" หมายถึง โครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542 (ปัจจุบัน)

"ความเห็นด้วยกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล"

หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละคน ที่มีต่อ โครงสร้าง อำนาจ และ หน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542 (ปัจจุบัน)

"ประชาธิปไตย" หมายถึง การปกครองที่ถือมติของประชาชนเป็นใหญ่ หรือระบอบการปกครองที่ประชาชนมีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ

8. การนำเสนอผลการวิจัย

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงสภาพและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย และการนำเสนอการวิจัย

บทที่ 2 แนวความคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา กล่าวถึงเนื้อหาสาระของแนวความคิด และทฤษฎีที่จะนำมาใช้ประกอบในการศึกษา ได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการกระทำทางสังคม แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิทยาสังคม แนวความคิดเกี่ยวกับบทบาท แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้ แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น แนวความคิดเกี่ยวกับประชาธิปไตย รวมทั้งการทบทวนวรรณกรรม หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย กล่าวถึง รูปแบบการดำเนินการศึกษาวิจัยซึ่งจะวิจัยในเชิงปริมาณ รวมทั้งบอกลักษณะของเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวม

ข้อมูล ตลอดจนขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิจัย

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ